

Đường Kiều Dạ Thoại

Contents

Đường Kiều Dạ Thoại	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	5
8. Chương 8	6
9. Chương 9	7
10. Chương 10	8

Đường Kiều Dạ Thoại

Giới thiệu

Đường Kiều Dạ Thoại của tác giả Hughes Crux là câu chuyện về lần gặp mặt ngày xưa của họ, về ki

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-kieu-da-thoai>

1. Chương 1

Diễm Tĩnh năm thứ 2 tại Mãn Lạc Quốc. Đế vương mới đăng cơ nhanh chóng triệu tập hiền tài khắp cả nước. Ra chiếu chiêu binh kêu gọi trai tráng khỏe mạnh đầu quân nhập ngũ. Đế vương mới lên thật ra không phải thái tử đương triều mà là tam hoàng tử tức giữ ở biên thành - Túc Khúc Lạc.

Tiên hoàng khi xưa có sáu hoàng tử và hai công chúa. Trưởng công chúa Túc Lan Quỳnh đã xuất giá gả cho thái tử Phục Quốc được ba năm. Bát công chúa là em thân sinh của tam hoàng tử, cùng có mẫu phi là Tô quý phi.

Thái tử là con hoàng hậu cùng các hoàng tử khác đấu đến long trời lở đất, cuối cùng đều bỏ mạng. Tiên hoàng tuổi già sức yếu, chỉ có thể gọi tam hoàng tử may mắn không bị cuốn vào vòng tranh đấu từ biên thành trở về, nhận ngọc tỷ, đăng cơ.

Tam hoàng tử Túc Khúc Lạc từ nhỏ đã ham thích cung vũ, luôn tập võ cưỡi ngựa, học tập chiến quân một lòng muốn làm tướng quân bảo vệ quốc gia. Y chưa từng nghĩ sẽ tranh đoạt ngôi vị cùng hoàng huynh và hoàng đệ.

Từ lúc y ý thức được mình sẽ trở thành một trở ngại có thể bị huynh đệ loại bỏ, liền lập tức cầu xin phụ hoàng cho dẫn binh ra biên thành trấn giữ, tránh xa nơi hoàng cung không có tình thân này.

Tiên đế rất yêu thương đứa con này, cũng nhanh chóng hiểu được thâm ý bên trong, liền không hề do dự ban chiếu phong tướng cho Khúc Lạc. Sai dẫn ba vạn quân trấn giữ biên thành phía tây. Cứ thế liền đi một mạch đã được hơn 10 năm.

Khúc Lạc đăng cơ chưa được mấy ngày, Tiên Đế liền băng hà. Hoàng hậu khi ấy vì quá thương tâm cũng đi theo xuống suối vàng. Tiên Đế khi còn tại thế là một vị vua anh minh, được lòng dân chúng vì thế cả Mãn Lạc Quốc để tang khóc thương suốt ba ngày ba đêm.

Khúc Lạc ngồi bên án thư phê chuẩn tấu chương. Năm đó khi bước ra khỏi cổng thành y chưa từng nghĩ sẽ có ngày trở về gặp mẫu thân cùng hoàng muội. Thật không ngờ nay trở về tất cả đã thay đổi. Cảnh còn người mất. Thế sự thật khó đoán.

2. Chương 2

Khúc Lạc có chút bất đắc dĩ, nhíu mày nhìn chồng tấu chương gần như có cùng một nội dung. Y từ lúc đăng cơ cũng đã được sáu năm, tuyển tú cũng đã làm, phi tần cũng đã nạp nhưng chiếc ghế hoàng hậu vẫn còn để trống. Quần thần trong triều ai ai cũng lo lắng không hiểu được ý vua nên chỉ có thể mặt dày nhắc khéo trong tấu chương. Khúc lạc cũng không phải là không muốn lập hậu chỉ là y nghĩ ngôi vị này chỉ có người phụ nữ có khí chất quốc nghi chỉ mẫu mới có thể ngồi được.

Hậu cung y cũng thấy, cung đấu, đấu mưu đấu trí đấu đủ cả chỉ vì một danh vị hoàng hậu này. Khúc Lạc, y đều mắt nhắm mắt mở làm lơ. Tâm cơ của bọn họ quá sâu, y thật sự không thích cũng không tình nguyện cho chúng nữ nhân này nắm quá nhiều quyền lực. Y có chút nhứt đầu đặt bút viết. Từng nét phóng khoáng hiện ra trên giấy, đậm càng về khuya càng lạnh

~*~*~*~*~*

~Hôm nay là đêm trung thu, tam tiểu thư Tuyết Lan phủ thừa tướng cùng nha hoàn thân cận dạo chợ đèn ngắm hoa đăng. Đêm trung thu là dịp lễ cho con cháu thế gia tìm hiểu quen biết nhau. Nếu trai gái tâm đầu ý hợp có thể hôm sau trở về liền bàn chuyện cưới hỏi. Nhà thừa tướng không hề cưỡng ép chuyện cưới gả của con cháu, đều cho chúng tự do tìm người thương, được thì tiến tới hôn ước, không thì con cháu có phúc của con cháu.

Tam tiểu thư Tuyết Lan nay đã đến tuổi cập kê nên phu nhân liền cho nàng tham gia nhiều vào các dịp lễ như thế này. Đêm nay Tuyết Lan mặc một thân áo xanh nhạt như dòng suối, xinh đẹp yếu điệu nhưng không khoa trương. Hai chủ tớ nhìn ngắm khắp nơi đầy hoa đăng đủ sắc màu.

“Á...!”

“Nguy hiểm, cẩn thận!”

Từ đằng xa, một đám người đang rượt đuổi hướng đến chỗ Tuyết Lan. Không kịp phản ứng, nàng liền bị bọn họ đẩy ngã. Trong lúc nàng lo lắng sẽ chịu đựng đau đớn thì rơi vào vòng tay ấm áp của một người. Y đã chú ý nàng từ lúc này, y bị hấp dẫn bởi đôi mắt trong suốt không nhiễm khói bụi trần gian, như tiên nữ giáng trần, khuôn khiết đến kinh ngạc.

Y không ngờ đời này có thể gặp được người con gái như thế. Chính sự thuần khiết của nàng làm y rung động không muốn rời. Khi thấy nàng bị đẩy, tâm y như hoảng hốt, lập tức muốn ôm chặt nàng, bảo vệ người con gái này khỏi tất cả.

Tuyết Lan có hơi bất ngờ cùng nhẹ nhõng, nàng không bị ngã là tốt rồi. Nàng ngược mắt theo bản năng, muốn nhìn rõ công tử đã cứu mình. Ngay ánh mắt đầu tiên nàng liền chấn động. Thật không ngờ người con trai trẻ tuổi trước mắt, lại có một khí chất vương giả mãnh liệt khó che giấu.

3. Chương 3

Nhìn người con gái trước mặt có chút ngơ ngác ngấm nhìn mình, Túc Khúc Lạc cảm thấy nàng thật đáng yêu. Y khẽ mỉm cười, nụ cười thật nhạt đến khó nhận ra. Từ lúc trở thành đế vương y đã trưởng thành hơn, nhưng lại mất đi sự nhu hòa vốn có của một con người.

Nhận thấy mình có chút thất lễ, Tuyết Lan liền cúi đầu, giọng nói nhẹ nhàng cảm tạ:

“Đa tạ công tử đã ra tay cứu tiểu nữ. Tiểu nữ Tuyết Lan, ơn này tất báo, xin hỏi quý danh công tử là gì?”

Túc Khúc Lạc không thấy rõ mặt nàng nhưng y nhận ra vành tai nàng đã bắt đầu nhiễm hồng. Nàng đang xấu hổ, y nghĩ, nhìn nàng như thế y rất muốn trêu ghẹo nhưng cuối cùng đành nén mong ước này xuống. Nếu không sẽ dọa nàng sợ, như vậy rất không tốt.

Phải kiềm nén cái sự hưng phấn của mình lại, giọng nói trầm áp, “Cô nương, nàng không sao chứ? Cô nương không cần khách sáo. Tại hạ gọi là Khúc Lạc... Chỉ bằng cô nương có thể cùng tại hạ ngắm hoa đăng đêm nay được không?” Khúc Lạc ôn nhu dụ dỗ.

Tuyết Lan có chút bối rối, nghe y nói thì lập tức nhìn thẳng vào mắt y. Đôi mắt kinh ngạc lại mang vẻ ngây ngô đến ngọt lòng. Khuôn mặt nàng nóng lên, ngượng ngùng đáp ứng. Hai người sóng bước bên nhau, cùng đoàn tụ từng tiến về phía nơi thả hoa đăng.

Tuyết Lạc trò chuyện cùng nam nhân này thật vui vẻ, cứ như hai người đã là tri kỷ quen biết nhau lâu. Bên y, nàng cảm thấy rất an tâm, rất an toàn, cứ như dù cả thế giới này sụp đổ, y cũng có thể thay nàng chống đỡ tất cả.

Trong khoảnh khắc ấy, y cùng nàng đi trên con đường này, bên nhau chính là lẽ đương nhiên. Chính là họ sinh ra để thuộc về nhau, cho đến cuối cùng.

4. Chương 4

Tuyết Lan ngồi bên án thư ngẩn ngơ, không tin nổi. Đêm đó nàng và y ở bên nhau thật thoải mái, rồi y nhìn thẳng vào mắt nàng, chậm rãi cùng nghiêm túc mà nói:

“Tuyết Lan, từ lúc chạm mắt nàng, ta biết mình đã trầm luân, gả cho ta nhé, hãy cùng ta đi hết cuộc đời này, ta yêu nàng.”

Lúc đó nàng rất hạnh phúc. Hạnh phúc đến nỗi nàng chỉ có thể bật khóc ôm chầm lấy y. Y cũng thế siết chặt nàng vào lòng, như muốn khảm nàng vào thân thể mình, không bao giờ rời xa.

~*~*~*~*~*~*

~Hai ngày sau, Thái công công bên người hoàng thượng đến phủ Thừa Tướng. Thái công công không chậm trễ nói với Thừa Tướng:

“Mời gia quyến Thừa Tướng đại nhân, nhị tiểu thư Tuyết Lan ra tiếp chỉ.”

Tuyết Lan đang ở thư phòng thuê áo thì tiểu nha hoàn hót hải gõ cửa mời nàng đến “phòng khách” [Ta quên từ này cổ đại gọi là gì rồi, thứ lỗi a.] có người trong cung triệu kiến. Tuyết Lan đành nhanh chóng theo người đi qua. Đến nơi nàng hành lễ chào Thái công công, Thái công công cũng không nhiều lời, tuyên chỉ:

“Phụng Thiên thừa nhận, hoàng đế chiếu viết, nữ nhi Tuyết Lan phủ Thừa Tướng, nét na thùy mị, tam tông tứ đức, hiền lương thực đức, nay được hoàng đế yêu mến, 10 ngày sau sẽ tổ chức đại hôn cùng hoàng đế. Tấn phong Hoàng Hậu. Khâm chỉ!”...

Nghe đến đây Tuyết Lan cũng kinh ngạc không kém gì phụ thân của nàng. Nàng còn đang tự hỏi người trong cung tìm nàng làm gì. Sau khi nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của phụ thân, nàng chợt nhớ đến Khúc Lạc từng hẹn ước với mình, liền hiểu ra ý là hoàng đế. Khó trách nàng cảm nhận sự uy nghiêm mạnh mẽ từ y.

Lúc này Thừa Tướng đại nhân có chút mơ hồ, lão là một trung thần, lúc nào cũng vì quân vương mà bán mạng. Nay nghe tin con gái sẽ trở thành Hoàng Hậu thì không quá vui mừng mà có điều suy nghĩ. Lòng đế vương khó dò, lão cần hỏi chuyện cùng nhi nữ thật rõ.

Sau cùng, khi đã nghe hết câu chuyện, Thừa Tướng đành thở dài:

“Nếu con cùng Ngài là lưỡng tình tương duyệt thì ta cầu mong con hạnh phúc. Thâm cung mưu ma âm trầm, con phải luôn cẩn thận. Hãy nhớ nơi này luôn là nhà của con.”

5. Chương 5

Ngày đó, nàng trong lòng mong chờ cùng hồi hộp nên đã dậy rất sớm. Sau khi ăn sáng, đám nha hoàn lục tục mang vào rất nhiều thứ linh tinh do hoàng thượng ban cho, bắt đầu trang điểm cho nàng. Tất cả đều là đồ trang sức xa xỉ. Tuyết Lan cũng không có quá chú ý đến chúng vì bây giờ trong tâm trí nàng chỉ còn nghĩ đến Khúc Lạc.

Đêm trước khi nàng đang ngồi bên cửa sổ thư phòng tấu đàn, thì nghe tiếng sáo du dương hòa cùng tiếng đàn, Tuyết Lan có chút hoảng sợ nhưng vẫn cố trầm tĩnh đàn tiếp như không nghe thấy. Cơ thể nàng đã bán đứng nàng, trong khoảnh khắc, dây đàn đứt cắt vào ngón tay nàng, tạo ra một vết máu chói mắt.

Khúc Lạc đang ở trên mái nhà thổi sáo liền lập tức nhảy xuống.

“Nàng không sao chứ?” Y có hoảng hốt nắm lấy bàn tay non mềm của nàng. Tay nàng thật nhỏ gầy. Y nhú mày, trầm thấp nói một câu rồi cúi gần tay nàng, mút lấy vết thương.

“Thật không tốt.”

Tuyết Lan ngẩn ngơ nhìn người nam nhân trước mắt. Y chính là hoàng đế cao quý, cũng chính là phu quân tương lai của nàng. Giờ đây y đang cúi mình trước nàng, ôn nhu nhẹ nhàng cầm lại vết thương nơi ngón tay nàng. Cảm xúc ứa ất, mềm mại từ ngón tay làm nàng rung động. Tim nàng đập liên hồi, đầu óc trở nên mơ hồ.

Khúc Lạc khẽ ngẩng nàng, môi mỏng khẽ nhếch nhẹ thỏa mãn. Y đứng lên, cúi gần khuôn mặt nàng. Nhận ra đôi mắt lưu ly xinh đẹp đã phủ sương, y ôn nhu chạm vào môi nàng. Hai cánh môi chạm nhẹ rồi lướt qua nhau, trước khi rời đi chiếc lưỡi tinh nghịch đã quét qua cánh đào nhỏ nhắn ấy. Làm nó càng thêm bóng bẩy, lấp lánh dưới ánh trăng.

Khúc Lạc đắc ý liếm khoe môi, ngắm nhìn thành quả của mình. Cảm giác mát lạnh trên làn môi nhanh chóng làm Tuyết Lan tỉnh táo. Đôi mắt nàng mở to, no tròn, tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi như hiểu ra điều gì, nàng đỏ bừng mặt, hàng mi rũ xuống có ý trốn y. Chiêm ngưỡng sự ngại ngùng của nàng, y cười lớn. Tiếng cười trầm thấp mà ấm áp khiến cảnh đêm chìm vào say mê vô cùng.

6. Chương 6

Diễm Tĩnh mùa xuân năm thứ 9, Hoàng Hậu Tuyết Lan được phong hậu, ban thưởng một năm miễn thuế. Dân chúng vui mừng, nơi nơi chúc tụng. Hoàng Thượng an bài Hoàng Hậu trong cung điện của chính mình, mặc kệ lời khuyên ngăn của đám lão thần. Y cho rằng có quyền lực mà không thể làm được thứ mình muốn, thì quyền lực chỉ là đồ bỏ.

Cung điện Hoàng Thượng vốn đã rất nghiêm ngặt, nay lại càng rầm rộ hơn, đâu đâu cũng có cấm vệ quân đi tuần tra. Khúc Lạc muốn bảo vệ hết tất cả sự tinh khiết của nàng, ngăn chúng khỏi sự đen tối của tranh đấu hoàng tộc.

Từ trước đến giờ, điều gì y đã quyết thì sẽ không đổi ý, vì thế Tuyết Lan được bảo vệ tuyệt đối. Điều này làm đám phi tần nơi hậu cung càng căm ghét Hoàng Hậu nhưng chẳng thể làm gì, chỉ có cách xúi giục người thân chống đối.

~*~*~*~*~*~*

~Hai người tân hôn chưa được bao lâu thì từ biên cương truyền tin tới, Hỏa Long Quốc đem 10 vạn quân tấn công bọn họ, Tướng Quân đã sắp chống cự không nổi, đành xin Hoàng Thượng phái viện quân đến giúp. Khi nhận được tin khẩn, Khúc Lạc càng tức giận, ‘Có vẻ Hỏa Long Quốc đã quên bài học năm năm trước rồi nhỉ?’. Không chút do dự, y cho lệnh xuống:

“Chuẩn bị 10 vạn quân, ngày mai chuẩn bị hành quân, ta sẽ tự thân chinh chiến. Chuyện ở nơi này, Thừa Tướng sẽ thay ta chấp chính. Không cần bàn cãi.”

Khúc Lạc tin tưởng Thừa Tướng sẽ giúp y chống đỡ nơi này cùng bảo vệ Tuyết Lan của y an toàn. Hôm sau Hoàng Hậu tiễn Hoàng Thượng đến cổng thành. Đoàn quân rầm rộ bước đi. Khúc Lạc và Tuyết Lan ôm chặt nhau quyến luyến không rời. Trước khi buông tay y nói:

“Chờ Ta, Ta sẽ an toàn trở về. Ta đã hứa sẽ chống đỡ tất cả cho nàng mà, Ta không quên đâu. Ta yêu nàng.”

Đây là lần đầu tiên y nói yêu nàng, nàng nghẹn ngào, “Thiếp cũng yêu chàng.” Từng giọt châu ngọc lăn trên gò má đào, chảy xuống thấm vào tay y. Y vuốt ve khuôn mặt nàng, ôn nhu lau đi nước mắt:

“Ngốc... đừng khóc...Ta sẽ đau lòng.”

Y cầm chiếc vòng cổ lục bảo mà y định tặng nàng vào ngày sinh thần, đeo vào cổ nàng. Y nghĩ chính mình sẽ lỡ mất sinh thần của nàng. Rồi y quay mặt bước đi. Y không dám nhìn nàng, y biết y sẽ mềm lòng mà muốn mang nàng theo. Nhưng chiến trường là nơi nguy hiểm, y không thể để nàng gặp nguy hiểm như thế. Leo lên lưng ngựa, một tiếng hô lên vang dội, “Đi!”. Đoàn người cứ thế mà rời đi xa dần.

7. Chương 7

May mắn bọn họ viện quân kịp thời, mà Hoàng Thượng cũng tự mình chinh chiến nên lòng quân càng hăng hái, dốc sức luyện tập để giành chiến thắng, bảo vệ quốc gia. Sau nhiều ngày chinh chiến liên miên, cả hai quân đều trở nên mệt mỏi. Hai ngày nữa sẽ là trận chiến quyết định, quân lính trong doanh hấp tấp chuẩn bị, phòng cho trường hợp xấu nhất có thể xảy ra.

Ngày hôm đó là một ngày trời trong, trong tiếng chém nhau của vũ khí, Khúc Lạc mặc chiến giáp đã thấm máu, vừa chém giết địch vừa chỉ huy quân mình tiến công. Chỉ một giây bất cẩn, một mũi tên bay xuyên qua đám người đâm thẳng vào ngực y, khiến y mất thăng bằng mà ngã xuống ngựa. Chiến mã của y là một

con ngựa thông minh, biết chủ nhân của mình ngã xuống, nó liền dùng thân mình, hy sinh che lên người y, nhận hết các tấn công của quân địch.

Cuộc chiến đã qua, Khúc Lạc rời khỏi thân xác chiến mã, y giữ chặt vết thương nơi ngực nhìn về hướng kinh thành. Y không thể chết được, ở nơi đó vẫn còn một người đợi y trở về. Thân thể phủ máu cố gắng lết từng bước, đi qua xác người la liệt. Sau trận chiến, hai bên đều bị thiệt hại nặng nề nhưng quân của y có lợi thế rừng nhà nên miễn cưỡng có thể nói là đẩy lùi được quân địch giành chiến thắng cuối cùng.

Từ đằng xa y nghe được tiếng vó ngựa. Tâm hoảng hốt – Là địch hay là người mình? – y run rẩy vì kiệt sức mà ngã xuống. “Hoàng Thượng!!!” nghe được giọng hét thân thuộc của Tướng Quân, y an tâm ngất đi – Rất tốt, là quân ta.

Trong túp lều giữa doanh trại, người người hấp tấp ra vào. Hoàng Thượng bị tên đâm vào ngực, dù đã rút tên ra nhưng một mảnh của đầu tên vẫn còn sót lại. Bọn họ cần phải lấy mảnh kim loại ấy ra, bằng không sẽ gây ra hoại tử, lúc ấy có là Hoa Đà tái thế cũng cứu không được.

May mắn khi xưa Khúc Lạc y đánh địch từng bị hại rơi vào u cổ, tình cờ gặp được một vị Thần Y đang lột trần quơ quơ tay cố gắng giao tiếp với con khỉ trên cây bằng thứ âm thanh cao vút kì quái. Thế là y không ngất xỉu vì vết thương mà vì quá shock với cảnh tượng có một không hai này, oanh oanh liệt liệt a một tiếng thông báo trước khi ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

8. Chương 8

Thần Y này tính tình có hơi cổ quái,...thôi được là rất cổ quái, nhưng vẫn thật có lòng nhân từ, đã cứu y một mạng. Vì thế sau hồi phục hai người coi như quen thuộc thành tri kỉ. Biết mình chiến trận sẽ luôn bị thương, Khúc Lạc mời Thần Y xuất cốc cùng mình trở thành quân y. Thần Y cũng đã quá chán với cảnh giả khỉ giao tiếp với vật sống duy nhất trong cốc – con khỉ – nên chỉ nghĩ vài giây liền đáp ứng.

Nhờ có Thần Y, vết thương lần này của y cũng coi như không quá nặng, chắc chắn không chết được. Xong việc, Khúc Lạc được bằng bố cẩn thận, y đang miên mang suy nghĩ về Tuyết Lan, ‘Không biết bây giờ nàng đang làm gì? Có đang nhớ hần không? Hần thì rất nhớ nàng.’ Thì một giọng nói vang lên đánh gãy dòng suy nghĩ. Thần Y chưa bao giờ xem trọng danh phận:

“Ta đã băng bó vết thương cẩn thận, mỗi ngày phải thay thuốc một lần, uống thuốc hai lần sáng và chiều, không được để nước vào vết thương, cũng không được vận động mạnh tránh vết thương lại hở ra, chỉ được ăn đồ thanh đạm. [bla bla bla...lượt bớt các đặn dò giữ sức khỏe khác, tác giả không thuộc ngành y chỉ có thể viết đến đó.]...”

Tướng Quân vén màn bước vào, bái kiến Hoàng Thượng cùng chào Thần Y rồi bắt đầu lắng nghe Thần Y dặn dò thao thao bất tuyệt. Khúc Lạc nhìn Tướng Quân vẫn luôn nhìn chăm chăm Thần Y một cách sùng nịnh liền có cảm giác hoa mắt như chính mình vừa phát hiện ra một chuyện động trời nào đó.

Tướng Quân cũng như trúc mã với y, tuổi cũng ngang nhau, cùng nhau lớn lên, học võ rồi cuối cùng cùng nhau chinh chiến sa trường. Cả hai thân thuộc đến có thể coi nhau như huynh đệ, lúc không có người y cùng Tướng Quân trò chuyện không chút quan trọng lễ tiết quân thần. Mơ màng vài giây, Khúc Lạc liền ném vấn đề này ra sau đầu vì Thần Y nói:

“Chỉ có vậy thôi, người nghỉ ngơi đi, ta đi sắc thuốc.”

Khúc Lạc khẽ gật đầu ‘mình đã nghe’, rồi nhìn Thần Y rời đi. Tướng Quân cũng đứng dậy coi như tiễn Thần Y rồi quay sang Hoàng Thượng thăm hỏi cùng tự trách:

“Huynh cảm thấy thế nào rồi? Là lỗi do ta không bảo vệ huynh cẩn thận, người bị thương nên là ta mới đúng.”

Y chỉ có thể thề thào khuyên ngăn, “Không phải lỗi của đệ. Cả hai chúng ta, ai bị thương cũng đều không tốt.”

Trò chuyện được một lát, cảm thấy Hoàng Thượng cần được nghỉ ngơi, Tướng Quân liền cáo lui. Nghỉ ngơi được 10 ngày, vết thương nơi ngực của y hồi phục rất nhanh. Năm ngày nữa là y có thể trở về kinh thành, gặp được người con gái dịu dàng mà y luôn mong nhớ.

Khúc Lạc nào biết ngày y quay về chính là ngày cuối cùng của bọn họ.

9. Chương 9

Tuyết Lan vẫn luôn trông ngóng Khúc Lạc chiến thắng trở về. Lòng nàng bồn chồn cùng lo lắng, nhưng nàng tin tưởng y sẽ giữ đúng lời hứa mà còn sống trở về. Nàng nhìn xuống bụng mình, ôn nhu xoa nhẹ nó, ở nơi này đã có kết tinh tình yêu của họ. Nàng nghĩ y sẽ biểu cảm thế nào nếu biết tin này, có hay không sẽ thật hài hước vui vẻ?

Bỗng nhiên bên ngoài trở nên ồn ào, tiếng chân của cấm vệ quân vang dội, một người hô lên, “Bảo vệ hoàng hậu nương nương cùng công chúa!” Thừa Tướng phụ thân mặc khôi giáp cùng trưởng cấm vệ quân đang bảo vệ bát công chúa xông vào, Thừa Tướng nói với Tuyết Lan:

“Thái Tử vẫn còn sống. Chúng ta đang bị bọn phản thần của Thái Tử tấn công, ý đồ đoạt ngôi. Hoàng Thượng đang trở về, ta mang con đến họp cùng quân ngài, ở đây rất nguy hiểm.” - Rồi nắm tay nàng dẫn đi.

Bọn họ vừa đến cổng cung liền bị vây khốn không có đường ra. Thái Tử cầm đầu phản quân bước tới, “Nếu các người quy hàng giao ra ngọc tử, ta sẽ tha cho các người con đường sống.”

“Có chết ta cũng không giao ra ngọc tử, người không xứng!” Thừa Tướng che chắn trước Hoàng Hậu và Bát Công Chúa.

“Được, ta xem các người còn lì lợm đến khi nào. Bắt chúng lại!”

Cấm vệ quân bao vây xung quanh hai người, bảo vệ họ chống trả lại tấn công của quân phản loạn. Nhưng bọn họ người ít liền bắt đầu trở nên mệt mỏi. Khúc Lạc đến cổng thành thì hay tin hoàng cung bị tấn công. Y sợ hãi thúc ngực dẫn quân chạy tới hoàng cung. Lúc y tới thì thấy Thừa Tướng đang cố gắng chống trả lại quân địch, liền đến trợ giúp.

Thái Tử thấy Khúc Lạc đến, rút kiếm đánh về phía y, hai người ngang tài ngang sức đánh nhau. Quân đội nhanh chóng xử lý đám phản quân. Biết mình đã thua, Thái Tử kích sát đâm vào ngực Khúc Lạc dù biết làm thế mình của sẽ bị thương.

Tuyết Lan luôn quan sát bọn họ nhận ra ý đồ của Thái Tử chỉ kịp chạy đến ôm y, “Cẩn thận!” Thanh kiếm đâm xuyên trái tim nàng vì che chắn cho y. Khúc Lạc tức giận chém qua cổ Thái Tử kết liễu hắn, rồi ôm lấy Tuyết Lan đang ngã xuống. Y sợ hãi, trái tim như thắt lại rướm máu:

“Tuyết Lan, nàng đừng nhắm mắt, thái y...thái y đâu...mau gọi thái y...nàng sẽ không sao, không sao đâu, đừng rời bỏ ta...” Đôi mắt y đỏ lên, nước bắt đầu thành hình trên khóe mắt, từ từ chảy xuống, rơi xuống má nàng.

Hơi thở nàng yếu đuối, nàng biết nàng không thể tiếp tục được nữa. Tuyết Lan đưa tay chạm lên má y, yếu ớt lau đi nước mắt, nàng nói, “Chàng khóc thật xấu, kiếp này được yêu chàng đã là hạnh phúc nhất của ta, nguyện kiếp sau lại được một lần nữa yêu chàng, Khúc Lạc.”

“Được...được...đời đời kiếp kiếp ta vẫn sẽ đợi nàng, yêu nàng, bảo vệ nàng, không bao giờ rời xa.” Nước mắt y cứ tiếp tục, tiếp tục tuôn rơi không ngừng.

“Thật tốt.” Nàng nhắm mắt lại, trút hơi thở cuối cùng. Nàng đã chìm vào giấc ngủ vĩnh cửu trong vòng tay của y. Y ôm chặt lấy nàng vào lòng, tiếng khóc thê lương ngẹn ngào.

“Tuyệt Lan!... Không!...”

10. Chương 10

Thượng Hải mùa thu năm 20XX, trời se se lạnh, gió thổi nhẹ nhàng qua các tán cây, mang theo hương vị mát lạnh của mùa đông sắp đến. Hôm nay là ngày lễ kỉ niệm 20 năm thành lập của công ty nên tất cả mọi người được nghỉ sớm dự tiệc chúc mừng. Tuyệt Lan quyết định không ở lại dự tiệc mà trở về sớm. Cô đã quên lấy thêm thức ăn cho tiểu Lạc ở nhà, tiểu Lạc là chú mèo nhỏ lông xám sọc vàng mà cô đã nhặt được trong một ngày trời mưa.

Tại sao cô đặt cái tên Lạc cho chú mèo này? Cô cũng không biết, chỉ cảm thấy rằng tên gọi này rất thân quen. Đôi lúc cũng khiến cho cô cảm thấy rung động cũng nhưng nhớ, có khi là đau lòng không có lý do. Nhà nhỏ Tuyệt Lan rất gần trạm tàu ngầm, chỉ 10 phút đi bộ là đến nên cô quyết định ghé qua tiệm thú cưng trên đường mua thêm thức ăn cho tiểu Lạc.

Bước xuống khỏi trạm, Tuyệt Lan bắt đầu bước đi vào dòng người tấp nập. Bây giờ là giờ cao điểm, thời gian mà ai ai cũng tan tầm, vội vã muốn về nhà hay hẹn gặp bạn bè. Trời về chiều bắt đầu trở lạnh, Tuyệt Lan vừa đi vừa chỉnh lại khăn quàng trên cổ. Cô ấp lòng bàn tay lại, cố làm ấm chính mình bằng hơi thở. Cô bước đi nhanh hơn về phía trước vì không muốn tiểu Lạc phải chịu đói.

Phía đối diện, anh đã nhìn thấy cô, anh bước đi chậm rãi hướng về cô. Anh vẫn luôn quan sát cô, cho tới khi hai người lướt qua nhau. Anh chợt bất động, bàn tay nắm chặt chiếc vòng cổ lục bảo, đôi mắt hoe đỏ ướt ướt, trên môi bất giác cười nhẹ một tia đau khổ.

“Đời này, chỉ cần nhìn thấy em hạnh phúc là đủ rồi.”

Trên đường nắng chiều trải dài, từng cơn gió vẫn nhịp nhàng chảy, theo dòng người lưu chuyển nơi Thượng Hải xầm uất, âm hưởng ngút trời như đang tấu lên khúc Đường Kiều Dạ Thoại.

~~Hoàn Thành

~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-kieu-da-thoai>